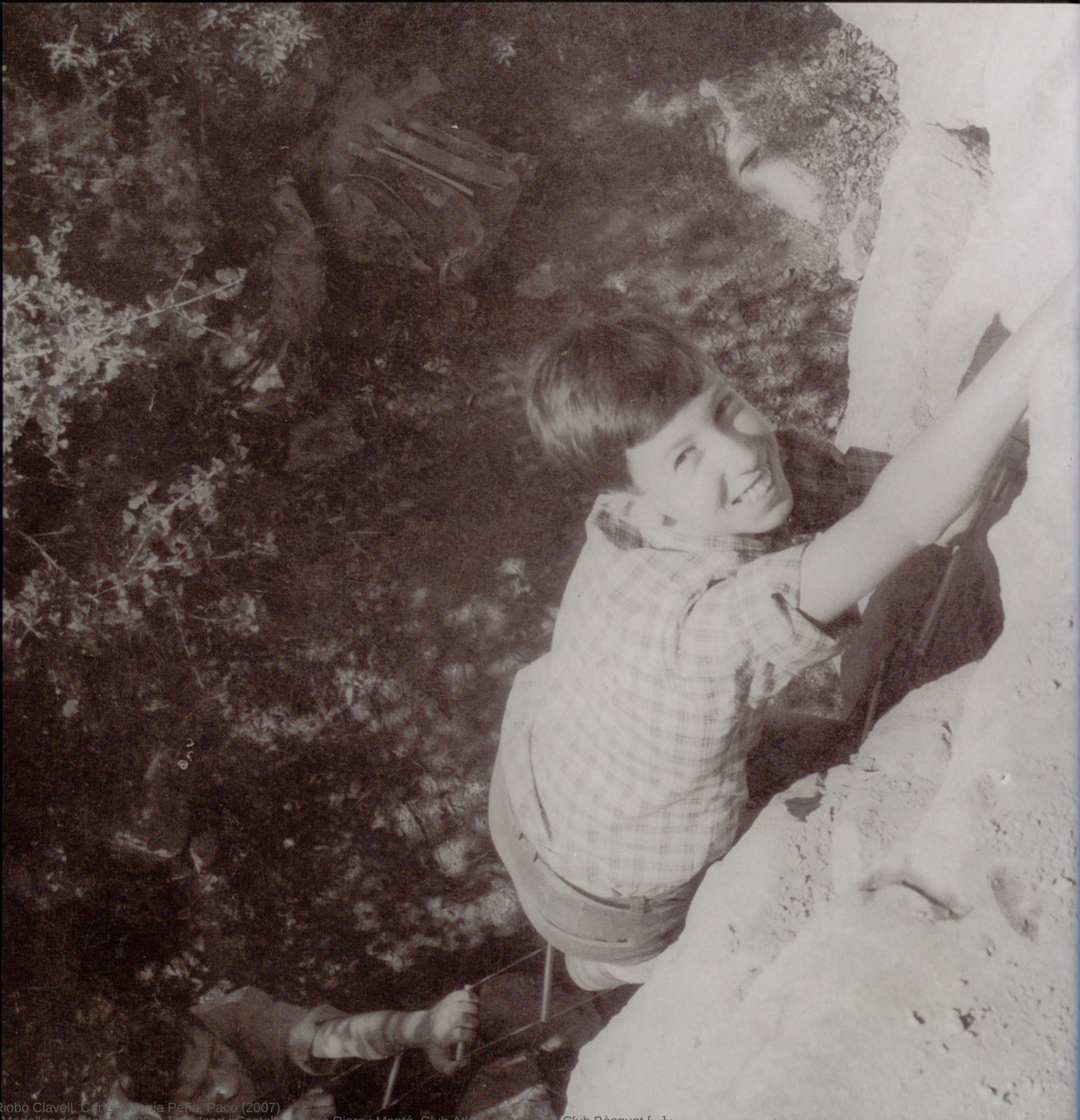

Riobó Clavell, C. 1988, Muntia Peña, Paco (2007)
«Medalles de la ciutat 2007: Jordi Icart i Castello, Mercè Riera i Manté, Club Àtic de Granollers, Club Bàsquet [...]»
Medalles de la Ciutat / Ajuntament de Granollers / Arxiu Municipal de Granollers

Jordi Icart i Castelló

| 11

El petit dels Icart era bon dibuixant, però mai va sentir la inclinació del seu pare per la pintura. Aquí, acompanyant-lo en una sortida a Sabadell.

Medalla de la Ciutat al senyor **Jordi Icart i Castelló**, a títol pòstum
Granollers 1955 – Opoul-Périllos, 2007

En reconeixement a la seva tasca de promoció i difusió de l'excursionisme, des de l'Agrupació Excursionista de Granollers, de la qual va ser president durant 18 anys, i de l'espeleologia, a través del Grup d'Investigacions Espeleològiques, el qual també va presidir entre els anys 1979 i 2000.

També es distingeix Jordi Icart per la seva implicació en la vida associativa i cultural de la ciutat, a través d'iniciatives reeixides com ara la travessa Matagalls-Granollers, la participació de l'Agrupació Excursionista de Granollers en el Parc Infantil de Nadal, el rocòdrom infantil durant la festa major i d'altres activitats socials i esportives.

A l'interior de la cova de Nogueroles (Centelles) el 1967, amb només 12 anys. El primer curset d'espeleologia i el seu bateig a l'interior de la terra.

El matrimoni granollerí format per en Jaume Icart –en Jaume de cal Garrigà– i la Rosa Castelló, de la sabateria Castelló, van tenir la parelleta amb sis anys llargs de diferència.

La filla gran, l'Àngela, recorda la infantesa del seu germà petit, en Jordi, que va néixer el 4 d'abril de 1955. "Era un bon nen, pacient, gens entremaliat, que s'entretenia molt jugant. De menut apilonava fustes de colors, i de més gran l'afició pel Mecano i el Palé ja eren un auguri de la creativitat que desenvoluparia més tard."

En Jordi passa la seva etapa escolar primer al centre Joan Solans i després a l'Escola Pia. Per caràcter i per empena va sortir a la seva mare, mentre que va heretar la sensibilitat artística del seu pare, reconegut pintor paisatgista. D'adolescent descobreix el món de la fotografia, una passió que ja no abandonarà mai més. Disposa d'un estudi casolà de revelatge i li agrada seguir tots els passos del procés fotogràfic, des del principi fins al final. "Ho fotografiava tot: el carrer de casa, també molts amics, la natura..." Fruit de la seva dedicació, arriba a guanyar molts premis i s'encarrega de les fotografies de casament de molts dels seus companys de colla.

Completa la seva formació de mestria mecànica a l'Escola Municipal de Treball, fet que ja denota l'orientació que prendrà el seu futur professional. Allà descobreix el seu interès pel dibuix tècnic, que no és sinó un reflex de la seva necessitat d'entendre les coses des de dins. "Era creatiu. Primer havia d'entendre com funcionaven les coses per després poder arreglar-les o modificar-les."

Just en acabar els estudis troba feina com a delineant en una multinacional de sistemes de seguretat que en aquell moment acabava d'implantar-se a la comarca, una firma a la qual es mantindrà fidel, i hi ascendirà fins al càrrec de responsable del departament d'en-

Al llarg de quaranta anys, Jordi Icart va viure l'evolució que ha envoltat el món de l'espeleologia i que ha anat sofisticant els equips i les tècniques, a mig camí entre la ciència i l'esport.

ginyeria. "En la seva feina era una persona molt bona i, sobretot, resolutiva. No es posava mai nerviós. Tenia un tarannà tranquil, però alhora era capaç de tirar-ho tot endavant."

El 1968 succeeix un fet transcendent: l'Àngela, aleshores membre de l'Agrupació Excursionista de Granollers, obre els ulls del seu germà petit a un món que el captivarà per sempre més. En Jordi tenia dotze anys. "Jo estava al Grup de Muntanya i llavors es va decidir preparar un primer curs d'espeleologia –a la cova de la Guilla, crec recordar– i vaig proposar a en Jordi de venir. De seguida em va dir que sí i de seguida s'hi va decantar. A la muntanya potser el vaig arrossegat un cop, però a les següents sortides d'espeleologia que es van fer ja es va apuntar als cursos. Estava fet per a això."

Tant és així que l'any següent ja protagonitza la primera sortida de prospecció i curs de pràctiques com a cap de grup. En Jordi es converteix en un entusiasta de les activitats del Grup d'Investigacions Espeleològiques de l'AEG, fundat sis anys abans i del qual arribarà a ser president entre el 1979 i el 2000.

La dècada dels setanta serà un període d'iniciació i de descobertes personals especialment fructífer: assoliment del primer descens, de 150 metres (1970); participació en nombroses campanyes espeleològiques i expedicions, inclosa la primera fora de Catalunya, a la cova dels Chorros, a Albacete (1972), i també a la resta d'Europa (França, Eslovènia, Sardenya...); a banda de l'assistència a congressos nacionals i internacionals i simposis sobre tècniques espeleològiques. En aquestes dates també se succeïxen les exposicions i els audiovisuals, comença a investigar procediments fotogràfics aplicats a l'espeleologia i aconseguix diversos premis.

El mar li feia respecte, però el regne de la muntanya l'enamorava. Mai va arribar a explicar-se aquesta poderosa atracció pel món subterrani. L'Àngela i la Carmina Gascón, la seva segona esposa, aventuren que "li agradava molt el silenci absolut que hi ha a la cova, el

L'escalada –com aquesta a Valldeneu, a començament dels anys setanta–, el descens de barrancs i engorjats, el ràfting i altres pràctiques d'aventura caracteritzaven un home dinàmic i enamorat de la natura.

desconegut. Deia que la foscor era una cosa molt especial. També el repte de descobrir i d'entrar allà on no ha entrat ningú”.

En Jordi va captar molt bé l'essència del món que la seva germana el va ajudar a descobrir. Uns anys després, escriuria: “La natura és un art, un art que no es compra ni es ven, s'admira i prou. Hem d'aprendre a estimar-la, respectar-la i gaudir-la en tota plenitud.”

Si hi ha un fet veritablement inqüestionable en l'existència de Jordi Icart és que, des d'aleshores, l'AEG serà per a ell la segona família. Va iniciar-s'hi de tan petit que aquest era el seu món. En el seu si viurà alguns dels millors moments de la seva vida, hi farà amistats sòlides i duradores i fins i tot hi coneixerà la que serà la seva primera companya, la granollerina Maria Teresa Arús, que també forma part del GIEG. La parella es casa poc després que ell torni de complir el servei militar i tindrà dos fills: l'Arià i la Núria. L'ànim vital d'en Jordi s'encomanarà a tota la família i plegats faran nombroses sortides. La natura serà una bona aula des de la qual transmetre als fills valors com el treball, la paciència, l'ordre i la disciplina.

El matrimoni dura uns tretze anys, fins al 1990. Amb la separació, en Jordi es queda amb la custòdia dels dos fills. Un parell d'anys més tard, i de nou en l'òrbita de l'AEG, inicia una relació amb la Carmina, que es convertirà en la seva segona esposa. En certa manera estaven predestinats, perquè la Carolina –la filla d'un primer matrimoni de la Carmina– sempre deia: “Mama, si trobem un papa vull que sigui alt i fort, perquè així em pugui dur a coll.” El sentiment és recíproc perquè “amb la Carolina –que era molt afectuosa– en Jordi va redescobrir el que era fer de pare, i en va gaudir”. La Carmina explica: “El que em va atreure d'ell és que ho feia tot fàcil. La vida ja és prou complicada i, en canvi, en Jordi era molt pràctic i tot ho solucionava.” La família nombrosa s'instal·la a Santa Agnès de Malanyanes, en una casa envoltada de natura.

Jordi Icart i els seus companys del GIEG han treballat activament per obrir l'agrupació a la ciutadania. A l'agost de 2006 van organitzar una visita a la Foude Bor, a la Cerdanya, amb les colònies estiuenques del Xiprer.

Seguint el dictat del destí, el 1986 en Jordi Icart es converteix en president de l'Agrupació Excursionista de Granollers, i durant el seu mandat l'entitat es trasllada a la seu actual, al carrer de Corró. Més enllà de càrrecs i de títols, durant tot aquest període fou un dels motors de l'entitat, un dels més discrets i eficaços. I és que li agradava el tracte amb la gent; aquest era el seu tarannà. "Podia passar-se moltes hores sol, pensant o escrivint o dibuixant, i no tenia cap problema. Però després el que li recarregava les piles era sortir d'excursió, el contacte amb la natura i organitzar coses. Tenia aquesta capacitat de tenir una idea, de dir 'som-hi!' i que tothom s'hi sumés i hi aportés coses. Era un emprenedor, d'aquells que fan les coses des del principi, des de rumiar-les, fins a acabar passant l'escombra per deixar-ho tot ben net."

Dues de les fites assolides són el descobriment i l'exploració de la cova del serrat del Vent, a Tavertet (1979), i l'exploració del sistema Bargadera, a la Vall d'Aran (1986-2006). Precisament el 2006 ell i la seva colla baten el rècord català de profunditat en baixar a aquesta cova aranesa, la més profunda de Catalunya, de 568 metres.

En Jordi no és temerari, però li agraden certes pràctiques que tenen un component de risc. És l'esperit d'aventura i l'excitació que provoca posar-se a prova en situacions difícils. A banda de rodar amb bicicleta de muntanya, també fa escalada, descens de barrancs i engorjats. El seu historial mèdic inclourà dues fractures importants: una de cervicals i una altra de turmell. En tots dos accidents els metges li adverteixen que s'oblidi de l'espeleologia. Com n'estan d'equivocats! En Jordi supera les seqüeles físiques gràcies a la seva força de voluntat. "Era un home d'acció, una persona molt vital."

A banda del component esportiu i de lleure, un dels aspectes de l'espeleologia que més l'atreuen és el vessant científic i d'investigació: tot allò que fa referència als estudis topogràfics, geomorfològics, hidrològics... Juntament amb els seus companys elabora un nombre

Durant tota la seva vida Jordi Icart va compaginar la passió per la muntanya amb l'activitat professional per a una multinacional de sistemes de seguretat.

ingent de treballs de topografia i col·labora en innumerables publicacions d'investigació, conferències i projeccions arreu del país. A títol personal signa unes rutes en tot terreny per a Enciclopèdia Catalana.

La difusió de la tasca de l'entitat entre la ciutadania i les col·laboracions amb el teixit associatiu granollerí són dues de les constants que propulsarà. En aquest sentit sobresurten dues cites dins el calendari lúdic de la ciutat: la travessa de Matagalls-Granollers i la participació de l'AEG en el Parc Infantil de Nadal. També el rocòdrom infantil durant la festa major i d'altres activitats socials i esportives.

L'agrupació és una companya absorbent, però en Jordi s'hi consagra de bon grat i sabrà compaginar-ho amb la seva faceta professional i la vida familiar. "En Jordi s'ho passava molt bé fent les coses i li agradava aquest voluntariat de l'agrupació. Mai tenia un no per a ningú. Eren moltes, moltes hores, però ell no ho vivia com un maldecap: era part de la seva vida. Després, quan era a casa, també era una persona que omplia i que compensava; no era un home de seure i no fer res. Li agradava molt cuidar les flors del jardí i era molt bon cuiner; arribaves a casa cansada i ell ja t'havia preparat un peix al forn... Diguem que hi havia Jordi per a tothom, però és clar que l'Agrupació s'emportava un tros molt gros del pastís."

Tot i això, a finals de 2004 decideix abandonar el càrrec després de 18 anys de presidència, enmig de l'homenatge i l'agraïment dels socis, que li lliuren la Placa d'Honor. I no ho fa pas per cansament ni per avorriment, sinó per facilitar el relleu generacional. Cal sang nova. No cal dir que el vincle amb l'agrupació es mantindrà amb tanta intensitat o més, però potser ara disposa d'una mica més de temps per a ell mateix.

Com que és un tastaolletes i li agrada la bona cuina és ell qui va a plaça. Però en realitat les dues grans frustracions de la seva vida són no haver pogut estudiar música ni haver fet

Jordi Icart, el gener de 1999, amb la seva segona esposa, Carmina Gascón. Els acompanyen els seus fills, Arià i Núria –del seu primer matrimoni– i Carolina –del primer matrimoni de la Carmina.

teatre. Supleix la primera amb una impressionant col·lecció de discos, i la segona amb una vena divertida i esperit de comediant. "Era molt alegre i a casa ens fèiem un tip de riure."

El 24 de febrer de 2007 Jordi Icart i uns companys del GIEG viatgen fins al Rosselló per endinsar-se a l'avenc de la Chapelle-Sainte-Barbe, descobert un any abans. A 150 metres de profunditat una part inestable de l'estreta galeria es desploma i el despreniment de roques lesiona greument l'espeleòleg i li provoca la mort. Tenia 51 anys. La seva desaparició consterna la ciutat i representa un cop demolidor per a l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Avui, els excursionistes i espeleòlegs que s'acosten a la cova del serrat del Vent són rebuts per una placa que hi ha a l'entrada de la cavitat. Hi va ser fixada el 25 de març de 2007 en recordança del company desaparegut. En l'homenatge, senzill i sentit, hi van ser presents la família, els amics i el president de la Federació Catalana d'Espeleologia.

25

De vegades la natura ens commou, perquè ens fa conscients de la nostra petitesa enfront del món, de la nostra fragilitat, però alhora també admirem la seva capacitat creadora, la seva perfecció i plenitud.

De la mateixa manera que el degoteig constant d'una simple gota d'aigua genera arquitectures sorprenents, Jordi Icart també va deixar la seva empremta. Aquest pòsit omplirà el buit que la seva marxa ha deixat en tots aquells que el van conèixer i continuarà viu en el seu record.

La Carmina resta uns segons amb la mirada perduda a l'infinit i amb un fil de veu, conclou: "Era una bona persona."